

nr. 4, omfattes af oplysningsforpligtelsen over for Finanstilsynet, jf. § 347, stk. 1, og af reglen om Finanstilsynets adgang til disse virksomheder uden retskendelse, jf. § 347, stk. 5.

Til nr. 4

Der foreslås indsat definitioner af fire begreber til brug for forståelsen af lovforslagets bestemmelser om outsourcing.

(Nr. 22-24)

Definitionen af outsourcing er formuleret med udgangspunkt i Committee of European Banking Supervisors (CEBS) International Guidelines on Outsourcing fra 2006. Med de foreslåede regler er CEBS' standarder dog fraveget på et enkelt punkt. Ved outsourcing forstås ifølge forslaget således alene en finansiel virksomheds henlæggelse af væsentlige aktivitetsområder, der er underlagt Finanstilsynets tilsyn, til en leverandør.

Der skal være tale om en henlæggelse af et aktivitetsområde, der er underlagt Finanstilsynets tilsyn, og der vil således ikke være tale om outsourcing, hvis aftalen kun vedrører en enkeltstående ydelse, som ikke er tænkt til at indgå i et løbende samarbejde. Aftalen skal på tidspunktet for dens indgåelse, af parterne forudsættes at strække sig over en periode af en vis varighed.

Det er kun outsourcing af væsentlige aktivitetsområder, der er underlagt Finanstilsynets tilsyn, der er omfattet af lovforslaget. Ved udtrykket væsentlige forstås en beslutning om outsourcing, der går ud over, hvad direktionen normalt kan beslutte, når der tages hensyn til virksomhedens art og størrelse samt til sædvane inden for de enkelte brancher. Der skal således være tale om et aktivitetsområde, der for virksomheden normalt kun kan outsources med bestyrelsens accept. Bestyrelsen i en finansiel virksomhed skal i henhold til § 70 i lov om finansiel virksomhed udfærdige skriftlige retningslinjer for den finansielle virksomheds væsentligste aktivitetsområder, hvor arbejdsdelingen mellem bestyrelsen og direktionen fastlægges. Finanstilsynets praksis efter denne bestemmelse vil gælde i forhold til, hvad der anses for at være en bestyrelsesbeslutning. Det er ikke afgørende, om bestyrelsen rent faktisk har godkendt den konkrete outsourcing, hvis f.eks. bestyrelsens beslutning ikke har kunnet afventes uden væsentlig ulempe for virksomheden eller hvis direktionen ved en fejl ikke har overholdt kompetencefordelingen mellem bestyrelsen og direktionen.

Outsourcing af visse aktiviteter kan således gennemføres uden iagttagelse af reglerne om outsourcing.

Som udgangspunkt vil en beslutning om, at overlade juridisk rådgivning, uddannelse af medarbejdere, fakturering og lignende til en leverandør ikke kræve iagttagelse af reglerne om outsourcing, idet disse aktiviteter ikke er afgørende eller væsentlige for virksomhedens kerneaktiviteter og derfor heller ikke underlagt Finanstilsynets tilsyn. Det samme gælder for fx funktioner som drift af kantine og drift og vedligeholdelse af lokaler og bygninger m.v.

En outsourcingvirksomhed defineres som en virksomhed omfattet af § 5, stk. nr. 1. Det indebærer, at filialer som nævnt i § 1, stk. 3 er omfattet af definitionen.

(Nr. 25)

Da der med de foreslåede regler stilles skærpede krav til outsourcing, er det nødvendigt at sikre, at disse krav også opfyldes, selv om en eller flere outsourcete opgaver bliver videreoutsourcet til en underleverandør eller dennes underleverandør osv.

Til nr. 5

Bestemmelsen foreslås udvidet, således at der også henvises til § 126. Dette er en konsekvens af, at § 126 også indeholder det nye solvensbegreb, betegnet solvensbehov, der blev indsat ved lov nr. 576 af 6. juni 2007.

Til nr. 6

Der er tale om en sproglig præcisering.

Til nr. 7

Der foreslås indsat et nyt *stk. 6* i § 11. Den foreslåede bestemmelse præciserer, at en virksomhed, der har tilladelse til forsikringsklasse 10 (ansvarsforsikring for motordrevne landkøretøjer), bortset fra fragtførerens ansvar, til enhver tid skal have en skadesbehandlingsrepræsentant i hvert af de øvrige lande i Den Europæiske Union og i lande, som Fællesskabet har indgået aftale med på det finansielle område.

Af artikel 4, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/26/EF af 16. maj 2000 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om ansvarsforsikring for motorkøretøjer (Fjerde motorkøretøjsforsikringsdirektiv) fremgår, at kravet om at have skadesbehandlingsrepræsentanter gælder, både på det tidspunkt, hvor virksomheden søger om tilladelse samt herefter. I den gældende formulering af loven stilles kravet om at have skadesbehandlingsrepræsentanter formelt set kun på det tidspunkt, hvor virksomheden søger om tilladelse til at udøve forsikringsvirksomhed. Dette præciseres med lovforslaget.